

rigtigt, at det ærede Medlem angriber „Social-Demokraten“ derfor, thi saa har Bladet kun gjort det, som det ærede Medlem ønsker, at den socialdemokratiske Presse skal gøre med Hensyn til Dyrebeskyttelsen.

I øvrigt forekommer det mig, at de Lovforslag, som fremsættes her i Tinget af Socialdemokratiet, ikke kan foranledige eller berettigede det ærede Medlem til at betegne vore Forslag til Lovgivning som meget mangelfulde. Det foreliggende Lovforslag, der af det ærede Medlem fremhæves som et i teknisk Henseende fast bygget Lovforslag, er i teknisk Henseende i god Overensstemmelse med den Lovgivning, vi af og til fører frem her i Tinget. Naar imidlertid det ærede Medlem i sin Tale har støttet dette Lovforslag og fremhævet, at det i teknisk Henseende er godt, og at det i alt væsentligt har ramt rigtigt med Hensyn til Realiteten, kan jeg kun være glad derover, og saa ser jeg i det ærede Medlems Udtalelser saavel som ogsaa i de Udtalelser, der forleden fremkom fra det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), en Tilkendegivelse af, at de Herrer af Højre sammen med os vil arbejde i det kommende Udvalg med al mulig Energi for at faa dette Lovforslag gennemført i alt væsentligt med det Indhold, det nu har.

Jeg maa endnu sige, at Gennemførelsen af et saadant Lovforslag vil netop bidrage til, at der ikke, naar der rejses Dyrplagerisager, bliver Lejlighed for Dommere til at udvise saa megen Vilkaarlighed, som de udviser nu i den Slags Sager. Denne Vilkaarlighed kan enten give sig til Kende derved, at Dommeren slet ikke rører ved den indkomne Klage, idet han gaar ud fra, at den Dyrplageriparagraf paa 4—5 Linier, vi har, ikke giver nogen Rettesnor for, hvad der skal forstaaes ved Dyrplageri, eller ogsaa derved, at Dommeren gaar til den modsatte Side og idømmer overordentlig voldsomme Bøder for saadanne Forseelser. Det har vi ogsaa Eksempler paa, om end ganske vist kun i faa Tilfælde. Jeg mener, at det er nødvendigt, at der tilvejebringes en Rettesnor for, hvad der skal forstaaes ved Dyrplageri; det vil hindre Dommervilkaarlighed, og det vil skabe et bedre Retsgrundlag i saadanne Sager, end vi hidtil har haft. Derfor vil jeg til Slutning sige, at selv om der er Enkeltheder i dette Lovforslag, som vi maaske maa gaa med til at rette, skal vi ikke ind-

skrænke Lovforslaget for meget, men netop fastholde saa mange Enkeltheder som muligt for derved at undgaa Dommervilkaarligheden saa godt, som det paa nogen Maade er muligt.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Schovelin: Det sidste giver jeg det ærede Medlem fuldstændig Ret i, og jeg vil heller ikke paa nogen Maade benægte, at den socialdemokratiske Presse, saa vidt jeg kender til den, har indtaget et dyrevenligt Standpunkt, ligesom jeg ogsaa fuldt ud anerkender, at denne Sag for den ærede Ordførers Vedkommende sikkert i højeste Grad er et Hjerteanliggende. Det er ogsaa meget muligt, at den fyrterlige Ildebrandshistorie, som er blevet omtalt af „Social-Demokraten“, kan virke netop i den Retning, som det ærede Medlem mente. Men det ærede Medlem havde ikke Ret i — og det er egentlig den eneste Bemærkning, jeg vilde gøre —, at jeg havde angrebet denne Meddelelse, at jeg overhovedet havde angrebet „Social-Demokraten“. Det var i Grunden snarere det ærede Medlem, jeg angreb paa dette Punkt, idet jeg sagde, at jeg syntes ikke, det var rigtigt at nævne et saadant Blad som „Social-Demokraten“ som historisk Kilde. Det er ikke en Bebrejdelse mod „Social-Demokraten“, den kan ikke gøre for, at man citerer den som historisk Kilde (*Manott*: Kilden er rigtig nok!). Det ved jeg ikke noget om. Hvad Spørgsmaalet om Socialdemokratiets Oplysningsarbejde i al Almindelighed angaar, maa jeg sige, at det jo ikke kan nægtes, at der af den socialdemokratiske Presse udføres et saadant Oplysningsarbejde, men Faktum viser, at der endnu staar meget tilbage i saa Henseende at gøre. Dette skal ikke være nogen Bebrejdelse mod Fortiden, men en Opfordring til Fremtiden. Hvad derimod den bestemte Ildebrandshistorie i „Social-Demokraten“ angaar, maa jeg sige, at den kender jeg ikke noget specielt til i nærværende Tilfælde. Jeg talte i ubestemt Almindelighed om at bruge et Blad, in specie „Social-Demokraten“, som historisk Kilde. Naar det ærede Medlem opfordrede mig til, at jeg skulde korrigere „Social-Demokraten“, maa jeg bede det ærede Medlem have mig undskyldt. Hvis jeg skulde give mig til at korrigere „Social-Demokraten“, hver Gang den ikke var i nøje Overensstemmelse med Kendsgerningerne, vilde